

„Zanedlouho mě již nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte.“ Někteří z jeho učedníků si mezi sebou řekli: „Co znamenají slova ‚zanedlouho mě nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte‘ a ‚odcházím k Otcí‘?“ Říkali: „Co znamená ono: zanedlouho? Nevíme, o čem mluví.“ Ježíš poznal, že se ho chtějí otázat, a řekl jim: „Dohadujete se mezi sebou o tom, že jsem řekl: Zanedlouho mě nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte? Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; budete se rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost. Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme. V onen den se mě nebudete již na nic ptát.“ (Janovo evangelium 16:16-22)

„Milovaní, v tomto světě jste cizinci bez domovského práva. Prosím vás proto, zdržujte se sobeckých vášní, které vedou boj proti duši, a žijte vzorně mezi pohany; tak aby ti, kdo vás osočují jako zločince, prohlédli a za vaše dobré činy vzdali chválu Bohu ‚v den navštívení‘.

Podřídte se kvůli Pánu každému lidskému zřízení – ať už králi jako svrchovanému vládci, ať už místodržícím jako těm, které on posílá trestat zločince a odměňovat ty, kteří jednají dobře. Taková je přece Boží vůle, abyste dobrým jednáním umlčovali nevědomost nerozumných lidí.

Jste svobodní, ale ne jako ti, jimž svoboda slouží za plášť nepravosti, nýbrž jako služebníci Boží. Ke všem lidem mějte úctu, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále ctěte.

Služebníci, podřizujte se ve vší bázni pánům, nejen dobrým a mírným, nýbrž i tvrdým. V tom je totiž milost, když někdo pro svědomí odpovědné Bohu snáší bolest a trpí nevinně. Jaká však sláva, jestliže budete trpělivě snášet rány za to, že hřešíte? Ale budete-li trpělivě snášet soužení, ač jednáte dobře, to je milost před Bohem.“ (1. dopis Petrův 2:11-20)

Kdy?

Termíny zkoušek a pak termíny oznámení výsledků. Bez výsledků se sice dá žít, ale ta data jemně šimrají pod žebry, protože bychom už moc rádi věděli, kam bude naše dítě chodit další čtyři roky, jak dopadla volba či jaký závěr udělala výběrová komise. S dosaženými body v testu inteligence budeme žít dále, určitě. Na chvílku může přijít mrzení a chuť protestovat, že testy byly špatně zadány, ale pořád je to k přežití. Doslova našte nedůvěra kolegů a propad v přičkách na kandidátce či pořádníku na byt. Ale pořád máme dvě zdravé ruce a chuť něco dělat. Střecha nad hlavou je sice děravá, ale pořád se pod ní mohu vyspat.

Horší je to s očekáváním na možnosti a šance, že by se mnou někdo chtěl žít, že by ještě někdo potřeboval moji práci a zkušenosti, i když je mi o něco více než padesát. Těžko se čeká na výsledky histologických vyšetření odebrané tkáně a na detailní posouzení vyšetření na CT. Potkal jsem pacientku, která se propadla před dvaceti lety do pomalu devastující nemoci - tehdy, na začátku, začala pracovat ve sdružení stejně nemocných lidí a sháněla pro ně podporu a záštitu, vymýšlela aktivity. Aby toho nebylo dost, po čase se dozvěděla ještě vážnější diagnózu, kterou chápala jako vysvobození z toho dlouhého umírání. Lidé nemocní tou druhou nemocí bývají do půl roku pryč. Tak se rozloučila s tím dobrovolnickým životem, doslova se rozžehkala s kamarády a čekala jen na ten ortel, který přece přijde *zanedlouho*. Ale on je to už rok a půl a stále nic! Říkali přece, že *zanedlouho* nebudu - a já tu ještě jsem! V naší nemocnici, která je poslední v řadě těch, kterými prošla, mne vítala s jasným zadáním: „Umírám a nejde mi to! To není fér!“ Dalo mi dost času, abych si s ní začal povídat o obyčejných věcech. Prohlíželi jsme alba fotek, která měla v kabele za postelí. Měla ta alba s sebou, ale byla jí trochu na přítěž a zůstávala jí výčitkou. Díváme se na ně jinak. Nechám si vyprávět. A mluvíme teď o životě, o jeho krásách, o místech kde jsme žili a o lidech, kteří nás doprovázeli. Proč? Protože dnešek má dost svých starostí a je třeba jej žít.

Proč ten dlouhý úvod? Protože učedníci měli nesmírný problém s tím Ježíšovým *zanedlouho*. Případlo jim, že se nějak nevyznají v termínech a nevěděli, co do nich počítat a co ne. „Co znamenají slova ‚zanedlouho mě nespátříte a zanedlouho mě opět uzříte‘ a ‚odcházím k Otcí‘?“ Říkali: „Co znamená ono: zanedlouho? Nevíme, o čem mluví.“ A když Ježíš vycítil, že mají problém s tím

zanedlouho, vysvětlil jim, že to není pojem času narýsovaný v kalendáři čarou protínající určitý počet dnů. Stejně jako jeho pozdější „Přijdu brzy!“ To *zanedlouho* a ani to *brzy* vůbec nebyly časové informace!

A co to bylo? Poslechněte ještě jednou, Ježíš sám to říká:

1. „*Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; budete se rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost.*“ To Ježíšovo *zanedlouho* se nedá měřit na stopkách nebo metrem. Zaručeně tu není časový údaj, ale je tu a) drama a pak b) ta proměna. *Zanedlouho* není pozítří, příští týden a za měsíc - je to popis příběhu, postupu, vývoje či průběhu děje našeho života. *Zanedlouho*, to je valcha, na které se pralo nahoru dolů, *zanedlouho* to je napětí a hledání - tisíckrát si říkáme, že jsme to zpackali, propásli, zaspali a zkažili. To je ten směr dolů. A pak druhým směrem nás tisíckrát budí naděje na něčí úsměv a nabídku, na setkání, na pozvání k pohovoru a nový výměr práce a peněz. A jezdíme po tom nahoru a dolů, drncáme o to zuby a býváme z toho ohromně unavení, ale jinak to nejde. To je to drama.
Protože teprve pak, v ten pravý čas, přichází ta proměna. Změníme se my a naše představy, sebehodnocení. A změní se podmínky, možnosti a příležitosti. Najednou to bude.
2. Ježíš dále vysvětluje: „*Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme. V onen den se mě nebudete již na nic ptát.*“ Slyšíte to? Je tu třeba přijmout, že c) to *zanedlouho* tu znamená i bolest, ale opět se v Ježíšových slovech objevuje proměna. A radost srdce, která má dlouhé trvání.

Skoro bych si právě pro tohle přál, aby každý duchovní byl také skutečným otcem, aby zažil tu ohromnou proměnu, při které se všechno převrátí hlavou vzhůru: Narození svého dítěte. A aby před tou proměnou neutekl. Totiž, nic v tu chvíli neplatí a všechno se rovná podle nového kalendáře a tím je ten malý tvoreček. Proč je to pro faráře tak důležité? Právě proto, aby pochopil Ježíšovo *zanedlouho*, aby netlačil svět, nenutil druhé a snad ani sebe. Ano, pak proměnění lidé přestanou dorážet, doptávat se, nutit nebe a celou církev k nějakému datu. Počkají a budou oporou tomuhle světu.

O tom také mluví text z dopisu sv. Petra, kterým odkazuje věřící do podoby pevných a stálých opor pozemských poměrů. Ani tento text a ani slova apoštola Pavla ze 13. kapitoly dopisu do Říma nekonzervují divné poměry světských diktatur, ale naopak přibližují Kristovy lidi blíž k dramatu dějin, k tomu dozrávání v bolesti. Takoví lidé se nezahrabávají za harampádí v sakristii kostelů a nečekají až zahřmí, ale staví se tváří do prudkého deště, do větru a vánice. Pomáhají měnit jednacím řádům a navyklá zvěrstva. Jsou uprostřed, aby byl ten „den navštívení“ okamžikem, ve kterém i pohané uvidí, kým je Kristus i pro ně, jak dobrý je k nim.

Já jsem s vámi, já jsem s vámi, v tmách i bouřích, hloučku můj!
Bez ustání já tě chráním, já jsem s vámi, pamatuj!
Já jsem s vámi, já jsem s vámi, vaše rány uzdravím.
Já se skláním s požehnáním, já jsem s vámi, s lidem svým.
Já jsem s vámi, já jsem s vámi, i když tvář mou nevidíš.
Ve svých dlaních lid svůj chráním, já jsem s vámi, stále blíž.
Já jdu s vámi, já jdu s vámi, do neznáma dálkou cest.
Když zlo svírá, jenom víra lid můj k cíli může vést.

Píseň Dušana Hejbala, emeritního biskupa Starokatolické církve

Ať nám žehná všemohoucí Bůh Otec, Syn i Duch svatý, Amen!